

MAGNIFICAT

Miesięcznik Parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Pelkiniach-Wygarkach

www.wygarki.przemyska.pl

Styczeń 2025 Nr 3

Jedność Kościoła a ekumenizm

Styczniowy numer „Magnificat”, który jako zespół redakcyjny oddajemy w Wasze ręce, ma na celu uwrażliwienie naszych umysłów i serc na temat jedności Kościoła. Temat ten łączy się ściśle z dążeniem do jedności wszystkich chrześcijan, które szczególnie skupia się w ruchu ekumenicznym.

W miesiącu styczniu obchodziliśmy ekumeniczny Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan, który tradycyjnie zakończył się w dniu nawrócenia św. Pawła Apostoła (25 stycznia). Czas ten skłania nas do stawiania sobie pytań: Dlaczego wyznawcy Chrystusa są podzieleni? Jakiego typu są to podziały? Co możemy zrobić, aby przyczynić się do zburzenia murów dzielących chrześcijan?

Aby na te pytania odpowiedzieć najpierw trzeba nam sobie uświadomić fakt, że Jezus Chrystus chciał, aby Kościół, który On sam założył, był jeden, a chrześcijanie tworzyli wspólnotę „jednego serca i jednego ducha” (por Dz 4, 32). Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy modląc się za swoich uczniów, prosił Ojca „aby stanowili jedno” (J 17, 23). Jedność, o którą modlił się Jezus dla swojego Kościoła dotyczy wiary (prawdy), łaski (sakramentów) i struktury (urzędu apostolskiego i prymatu piotrowego). Właśnie ta jedność zespala wszystkich chrześcijan w jedną wspólnotę, której centrum stanowi żyjący Chrystus: Chrystus pouczający nas głosem swojej prawdy, ożywiający u źródeł sakramentalnych swojej łaski i gromadzący nas poprzez ustanowionych przez siebie pasterzy, wśród których naczelne miejsce zajmuje papież i biskup. Nie ma Kościoła Chrystusowego bez tej jedności.

Już od samego początku chrześcijaństwa jedność, której chciał dla Kościoła Jezus, była wystawiona na ciężkie próby. Raz po raz wybuchały spory między wyznawcami Chrystusa, które zasadniczo dotyczyły prawd wiary, roli łaski Bożej i struktury urzędów w Kościele. Najbardziej dotkliwe rozerwanie szaty jedności Kościoła dokonało się najpierw w roku 1054, kiedy to chrześcijanie podzielili się na dwie części Wschodnią (ze stolicą w Konstantynopolu) i Zachodnią (ze stolicą w Rzymie), a następnie w roku 1517, kiedy to chrześcijanie na Zachodzie podzielili się na część katolicką i reformowaną (luteranie, kalwini i anglikanie). Na bazie tych podziałów powstawały ciągle nowe Kościoły i wspólnoty chrześcijańskie, które pretendowały do miana prawdziwego Kościoła Chrystusa.

Dotkliwość tych podziałów najbardziej odczuwali misjonarze działający wśród ewangelizowanej ludności. Oni to głosząc Ewangelię często spotykali się z zarzutem braku jedności Kościoła i niezdrową, często pełną nienawiści rywalizacją między chrześcijanami. W XIX w. protestanci jako pierwsi wyszli z inicjatywą stworzenia ruchu ekumenicznego działającego na rzecz jedności podzielonych wyznawców Chrystusa. Z czasem do tej grupy dołączyły Kościoły Prawosławne. Natomiast Kościół Katolicki, po okresie swego rodzaju nieufności, zaangażował się w ekumenizm wraz z pontyfikatem papieża Jana XXIII i przemianami dokonanymi przez Sobór Watykański II (1962-1965). Szczególnie ważne dla ruchu ekumenicznego prowadzonego przez Kościół katolicki są dokumenty soborowe (Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium* i Dekret o ekumenizmie *Unitatis redintegratio*) oraz encyklika Jana Pawła II *Ut unum sint*. Z analizy tych dokumentów wyłania się pięć zasadniczych dróg budowania jedności podzielonych dziś chrześcijan. Drogi te są ważne dla nas wszystkich.

Pierwsza z tych dróg, droga odnowy, podkreśla, że wszyscy chrześcijanie, aby mogli na nowo żyć w jedności powinni przede wszystkim uznać, że grzech jest przyczyną zerwanej jedności z Bogiem i ze wspólnotą Kościoła, a następnie uznawszy to, powinni być wierni swojemu powołaniu dając się prowadzić Chrystusowi Panu i Jego Duchowi.

Druga droga ekumenicznej jedności polega na duchowej przemianie i na modlitwie. Duchowa przemiana to przede wszystkim nawrócenie osobiste i wspólnotowe, uznanie własnej winy, wzajemne przebaczenie krzywd i poszukiwanie tego co łączy i ubogaca. Tak rozumiana przemiana powinna być wspierana modlitwą o nawrócenie i o jedność. Modlitwa ta powinna obejmować każdego z osobna i całe wspólnoty. Szczególnie ważne są momenty modlitw związane z dniami skupienia, rekolekcjami, nabożeństwami ekumenicznymi.

Droga prawdy to trzecia droga wiodąca do jedności chrześcijan. Polega ona przede wszystkim na odrzuceniu błędów teologicznych i szukaniu jedności w prawdzie, z dala od wszelkiego rodzaju kompromisów i złudnych nadziei na szybkie pojednanie i jedność. Na tej drodze ważna jest refleksja nad tym co dzieli i co łączy wszystkich chrześcijan, ze

szczególnym uwzględnieniem tzw. hierarchii prawd wiary, na czele której stoi prawda o osobie Jezusa Chrystusa oraz o rzeczywistości Trójcy Przenajświętszej.

Czwarta droga ekumenicznej jedności polega na wspólnej służbie. Jasnym jest, że miłość i wspólne działanie łączą ze sobą ludzi. Dlatego też chrześcijanie wszystkich wyznań są wezwani do tego, aby służyć sobie nawzajem i światu łącząc się w okazywaniu miłości i miłosierdzia oraz podejmując działania na rzecz pokoju, promocji praw człowieka, ochrony życia ludzkiego i ekologii. Takie działania pomagają budować na nowo relacje międzyludzkie oparte na sprawiedliwości, zaufaniu i solidarności oraz pokonywać bariery psychologiczne wynikające z uprzedzeń i animozji.

Ostatnia z dróg wiodących chrześcijan do jedności, obejmuje struktury, które o tę jedność się troszczą i ją na co dzień promują. Do tych struktur trzeba zaliczyć z pewnością Sekretariat ds. Jedności Chrześcijan, działający przy Stolicy Apostolskiej oraz Komisje Episkopatów ds. Ekumenizmu, działającą w każdym kraju. Oprócz tych struktur formalnych, ważne są także grupy wiernych, które na co dzień spotykając się razem, modlą się o jedność, podejmują dyskusje nt. jedności i działają wspólnie, by była ona promowana na różnych polach życia chrześcijan.

Podsumowując trzeba powiedzieć, że ekumenizm jest sprawą bardzo złożoną, która obejmuje pogłębienie wiedzy zarówno historycznej jak i teologicznej, przezwyciężenie uprzedzeń i animozji, integrację, zbliżenie osób, wspólnot i instytucji. Nie jest dobrym pomysłem biernie oczekiwanie, aż „bracia odłączeni” powrócą do jedności Kościoła, nie jest także słuszne by dać się ponieść głosowi zwątpienia, że jedność chrześcijan tu na ziemi w ogóle nie jest możliwa do osiągnięcia.

Życzę moim parafianom i wszystkim czytelnikom, by kochając Kościół Chrystusowy nigdy nie zapominali o chrześcijanach, którzy odseparowani od nas na skutek podziałów, to jednak też go kochają i modlą się o jego jedność. Niech nie brakuje nam nadziei na jedność Kościoła i zaangażowania, by ona nastąpiła w godzinie wyznaczonej przez mądrość i dobroć samego Boga. Pamiętajmy, że po wielkiej burzy wychodzi zawsze słońce.

Ks. Bogusław Gut

W domu Słowa Bożego

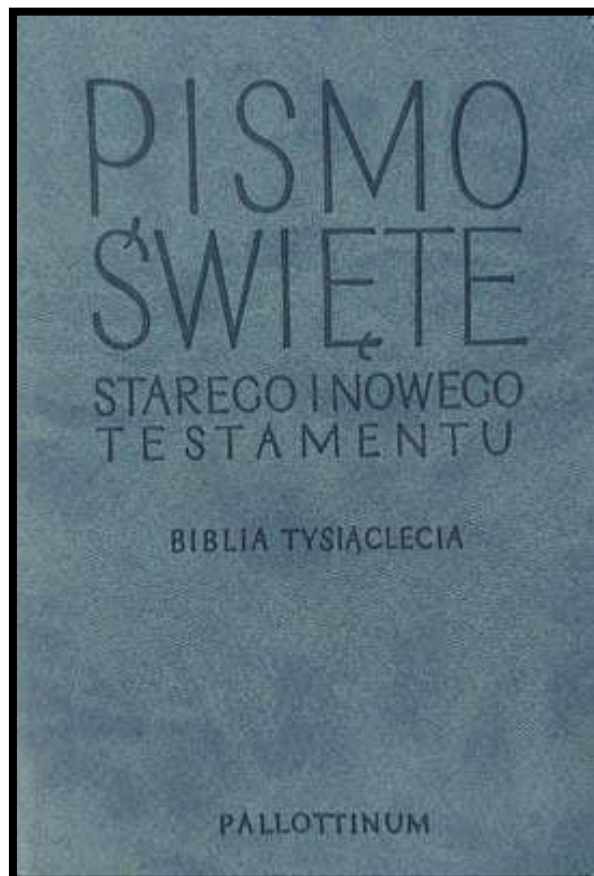

Stary i Nowy Testament

Pojęcie testamentu w Biblii ma znaczenie o wiele głębsze niż współczesny dokument prawny, w którym ktoś rozporządza swoim majątkiem na wypadek śmierci.

W języku biblijnym słowo „testament” oznacza przede wszystkim przymierze zawarte między Bogiem, a ludźmi. Jest to duchowa i moralna więź, która określa relację człowieka z Bogiem, jego obowiązki, ale także obietnice otrzymane od Stwórcy. Dlatego dwa główne zbiory ksiąg Pisma Świętego noszą nazwy Stary Testament i Nowy Testament, czyli Stare i Nowe Przymierze.

W Starym Testamencie pojęcie przymierza pojawia się wielokrotnie. Bóg zawiera je z wybranymi osobami lub z całym narodem Izraela. Przykładem jest przymierze z Noem, którego znakiem stał się tęczowy łuk oraz przymierze z Abrahamem, któremu Bóg obiecał liczne potomstwo i błogosławieństwo. Najważniejszym było jednak przymierze synajskie, zawarte za pośrednictwem Mojżesza. Zawierało ono prawo, czyli Dekalog i szereg norm regulujących życie religijne i społeczne Izraelitów. Przymierze to było traktowane jako zobowiązanie: Bóg obiecuje opiekę i błogosławieństwo, a lud ma obowiązek wierności Jego prawu.

Nowy Testament przynosi zupełnie nowe spojrzenie na przymierze między Bogiem a człowiekiem. Według nauki chrześcijańskiej Jezus Chrystus ustanowił Nowe Przymierze przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie. Nie opiera się ono już na rygorystycznym wypełnianiu Prawa, lecz na wierze, miłości i łasce Bożej. Najważniejszym wydarzeniem symbolizującym to przymierze jest Ostatnia Wieczerza, podczas której Jezus mówi o „krwi przymierza”, czy ofierze, która pojedna ludzi z Bogiem. W Nowym Testamencie testament staje się więc nie tylko umową, ale też darem zbawienia, który Bóg ofiaruje każdemu człowiekowi.

Biblijne rozumienie testamentu podkreśla odpowiedzialność człowieka za jego relację z Bogiem. Przymierze nie jest jedynie obietnicą Bożą, ale także zaproszeniem do życia zgodnego z jego wolą. W Starym Testamencie było to przede wszystkim przestrzeganie prawa. W Nowym Testamencie nacisk położony jest na miłosierdzie i naśladowanie Chrystusa. W obu przypadkach testament staje się fundamentem duchowego życia i moralności.

Opracowała: Halina Janas

Zrozumieć, by pokochać liturgię

Święte znaki – Woda święcona

Przy wejściach do katolickich świątyń, można znaleźć kropielnice z wodą święconą. Traktować ją można jak zwierciadło, w którego odbiciu widać wszystkie przewinienia. Dopiero w tym kontekście zanurzenie palców w kropielnicy i uczynienie znaku krzyża jest więcej niż tylko zwykłym gestem. Staje się wyrazem tęsknoty za czystością serca, za niewinnością, symbolem rozpoczęcia życia na nowo. Woda nie tylko gasi pragnienie, lecz także obmywa z brudu, dlatego jest znakiem od razu kojarzącym się z oczyszczeniem, z obroną przed złem, a także przystąpieniem do wspólnoty Kościoła poprzez sakrament Chrztu, który otworzył i nadal otwiera drzwi wiary w każdym z nas. Jest symbolem sakramentu, który łączy wszystkich chrześcijan i szczególnie ważny jest podczas modlitw o ich jedność.

Kościół bardzo często używa wody święconej w liturgii. Towarzyszy ona człowiekowi przez całe życie. Od momentu jego Chrztu świętego, do momentu odejścia z tego świata i przejścia do wieczności. Wodą święconą kropi się obrączki dla nowożeńców, kościelne dzwony, medaliki oraz książeczki dla dzieci przystępujących do I Komunii Świętej, pojazdy, pamiątki religijne, domy i mieszkania podczas trwania wizyty kolędowej, świątynie podczas konsekracji oraz oczywiście, samych siebie czyniąc znak krzyża palcami zanurzonymi w kropielnicy.

Dawniej, przed sumą, kapłan szedł przez kościół kropiąc wiernych wodą święconą. W klasztorach starych wspólnot zakonnych jak na przykład benedyktyni, po zakończeniu modlitw wieczornych, opat kropi każdego z mnichów z osobną wodą święconą. Jest też także starym zwyczajem dodawanie odrobiny soli podczas poświęcenia wody, która przypomina o poleceniu, jakie Bóg wydał prorokowi Elizeuszowi. Soląc wodę, miał jej przywrócić uzdrawiającą siłę. Piękną tradycją panującą w wielu rodzinach było pokropienie przez rodziców dzieci udające się w długą podróż

Zanurzając palce w wodzie święconej, można także przywołać z pamięci pochwałę „siostry wody”, jaką święty Franciszek zawarł w swoim „Hymnie do Słońca”:

„Bądź pochwalony Panie, za siostrę wodę, która jest tak potrzebna, pokorna, smaczna i czysta”.

Opracował: Maciej Środek

Spotkanie ze Świętym

Święty Paweł

Szaweł, Saul (później św. Paweł) był żydem należącym do ortodoksyjnego stronnictwa faryzeuszy. Urodził się około 5-10 roku w Tarsie (obecnie Turcja). Otrzymał bardzo staranne wykształcenie u znakomitego nauczyciela Gamaliela. Dokładnie poznał tradycję żydowską. Wpojono Mu głęboki szacunek do judaistycznego prawa i gorliwie go strzegł.

Podjął bezwzględną, brutalną walkę z wyznawcami Chrystusa, bardzo ich nienawidził, uważał za odstępców od wiary Izraela, za sektę, którą należy zniszczyć. Urządzał łapanki chrześcijan, bił ich, bluźnił, wdzierał się do ich domów, wtrącał do więzienia. Szaweł zniszczył wiele zgromadzeń chrześcijańskich i w sposób pośredni uczestniczył w ukamienowaniu św. Szczepana. Był tam, popierał ten wyrok i pilnował płaszczy zabójców.

Około roku 35 Szaweł wioził do Damaszku listy od najwyższego kapłana zezwalające na niszczenie wyznawców Chrystusa. Co się wydarzyło, gdy był już blisko Damaszku? Sam Święty relacjonuje to we fragmencie swojego świadectwa zamieszczonego przez św. Łukasza Ewangelistę w Dziejach Apostolskich:

„W czasie drogi w pobliżu Damaszku około południa, nagle poraziło mnie z nieba światło. Upadłem na ziemię i usłyszałem słowa: <<Szawle, Szawle! Dlaczego Mnie prześladujesz?>> <<Kim

jesteś, Panie?>> - zapytałem. Usłyszałem wtedy: <<Ja jestem Jezus z Nazaretu, którego ty prześladujesz!>> Moi towarzysze widzieli światło, ale nie słyszeli głosu, mówiącego do mnie. <<Co mam czynić Panie?>> - zapytałem. A Pan powiedział: <<Wstań! Idź do Damaszku, a tam Ci powiedzą wszystko, co Bóg zamierzył wobec Ciebie.>>” (Dz 22, 6-11)

F. Smuglewicz – „Nawrócenie Świętego Pawła” – ze zbiorów Muzeum w Jarosławiu Kamienica Orsettich

Od blasku tego światła Szaweł stracił wzrok. Towarzysze podróży zaprowadzili go do Damaszku, gdzie przez 3 dni nie widział, nie jadł i nie pił. Później Chrystus posługując się Ananiaszem przywrócił mu wzrok, a następnie Szaweł przyjął Chrzest Święty. Oczyszczył się z grzechów – zmienił imię na Paweł. Z prześladowcy chrześcijan stał się gorliwym głosicielem Ewangelii.

Uznał, że obumarło jedno jego życie, a narodziło się inne, nowe z Chrystusem.

Święty Paweł resztę swojego życia poświęcił na intensywną wieloletnią misję ewangelizacyjną, a za swoją działalność był prześladowany, wielokrotnie więziony, bity różgami, kamieniowany, wyśmiewany i oskarżany w wielu procesach. Nigdy jednak nie poddawał się, cierpiał i ewangelizował dalej z ogromnym zapalem. Odbywał liczne podróże misyjne głosząc naukę Chrystusa. Zakładał nowe wspólnoty chrześcijańskie. Pisał listy do wspólnot i pojedynczych osób, a 13 z nich stanowi fundament Nowego Testamentu.

Jako Apostoł Narodów całym sercem stał się zdolny do szerokiego dialogu ze wszystkimi (poganami, chrześcijanami, żydami). Był po prostu wszystkim dla wszystkich. Prowadząc taką działalność ekumeniczną dążył do jedności w imię Chrystusa tworząc uniwersalny model Kościoła, co uczyniło chrześcijaństwo religią globalną. Na pamiątkę zasług ekumenicznych św. Paweł w rocznicę Jego nawrócenia w dniu 25 stycznia w Kościele kończy się tydzień modlitw o jedność chrześcijan.

W latach 60-tych I wieku św. Paweł został uwięziony w Rzymie i przez Nerona skazany na ścięcie. Napisał wówczas list do Tymoteusza (swojego ucznia), który był

ostatnim jego pismem i duchowym testamentem. Wydał polecenia dotyczące dalszej ewangelizacji i zapowiedział bliską śmierć.

„Ja natomiast już składam siebie w ofierze. Nadszedł czas mego odejścia. Stoczyłem piękną walkę. Bieg ukończyłem. Wiarę ustrzegłem. Teraz czeka na mnie wieniec sprawiedliwości, który w owym dniu wręczy mi Pan sprawiedliwy. A nie tylko mnie, ale również wszystkim, którzy umiłowali Jego przyjście.” (2 Tm 4, 6-8).

Święty Paweł – około roku 67 n.e. – osamotniony, zmęczony zginął śmiercią męczeńską przez ścięcie mieczem. Jego szczątki złożono w grobowcu, nad którym wybudowana została Bazylika św. Pawła za Murami.

Wzór nawróconego grzesznika, mistrz życia duchowego prowadzi nas od lęku do wolności, pokazuje, że nikt nie jest stracony dla Boga, nie można skreślić nawet największego prześladowcy Kościoła. Nauka św. Pawła to wezwanie do radykalnej przemiany życia przez wiarę w Jezusa Chrystusa i wyzwolenie z grzechu oraz życie według „Ducha”, a nie „według ciała”. Uczy nas odwagi, wytrwałości i cierpliwości w podążaniu za Jezusem. Warto więc zastanowić się nad własnym życiem i otworzyć się na moc Bożej miłości.

Opracowała: Janina Matusz

Święto Matki Bożej Gromnicznej

Święto Matki Bożej Gromnicznej, obchodzone 2 lutego, należy do najstarszych i najbardziej symbolicznych uroczystości w tradycji chrześcijańskiej. Jego korzenie sięgają pierwszych wieków Kościoła, kiedy wspólnoty zaczęły celebrować Ofiarowanie Jezusa w Świątyni Jerozolimskiej. To właśnie ten moment, opisany w Ewangelii według św. Łukasza, stał się fundamentem święta. Maryja i Józef przynieśli Dzieciątka do świątyni, aby wypełnić prawo Mojżeszowe, a prorok Symeon rozpoznał w Jezusie obiecanego Mesjasza. Właśnie ta scena stała się jedną z tajemnic radosnych różańca „Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni”, przypominając wiernym o pokorze Maryi, posłuszeństwie wobec Boga i objawieniu światła, które przyszło na świat.

Na Wschodzie święto to znane było już w IV wieku jako „Hypapante”, czyli „Spotkanie”, podkreślające duchowy dialog między Starym a Nowym Przymierzem. Na Zachodzie uroczystość została wprowadzona w VII wieku przez papieża Sergiusza I, który nadał jej charakter procesyjny i związał z błogosławieństwem świec. Od tego momentu zaczęto mówić o Matce Bożej Gromnicznej, a sama świeca nazwana gromnicą stała się jednym z najbardziej rozpoznawalnych symboli maryjnych w polskiej tradycji.

Gromnica symbolizuje Chrystusa, „Światłość na oświecenie pogan”, jak nazwał Go Symeon. Jej płomień przypomina o obecności Boga, który rozprasza mrok i prowadzi człowieka przez życie. W polskiej kulturze ludowej gromnica miała również wymiar ochronny: zapalana podczas burz miała chronić dom przed piorunami, stawiana w oknie odpędzała zło, a wkładana w dłonie umierających była znakiem nadziei i światła prowadzącego do wieczności. Wosk spływający z gromnicy uważano za mający właściwości lecznicze i apotropeiczne, a dym świecy miał odstraszać złe moce.

Warto wspomnieć, że kult Matki Bożej Gromnicznej nie ogranicza się jedynie do Europy. W dalekiej Boliwii znajduje się słynna Bazylika Matki Bożej Gromnicznej w Copacabanie, jedno z najważniejszych sanktuariów Ameryki Południowej. Choć powstała w zupełnie innym kontekście kulturowym, łączy ją z europejską tradycją głębokie przekonanie o opiece Maryi nad wiernymi. Wizerunek Matki Bożej z Copacabany jest uznawany za cudowny, a sanktuarium przyciąga pielgrzymów z całego kontynentu, stając się miejscem modlitwy, wdzięczności i zawierzenia.

Bazylika Matki Bożej Gromnicznej z Copacabany

Święto Matki Bożej Gromnicznej łączy więc w sobie historię, liturgię i bogatą tradycję ludową. Przypomina o tajemnicy Ofiarowania, obecnej również w różańcu, oraz o świetle, które nie gaśnie mimo życiowych burz. W polskiej kulturze dzień ten symbolicznie zamyka okres Bożego Narodzenia, to wtedy w wielu kościołach i domach rozbiera się szopki i chowa świąteczne dekoracje.

Święto Ofiarowania Pańskiego pozostaje dniem, który od pokoleń przypomina, że światło Chrystusa nie gaśnie i prowadzi człowieka przez mroki życia, a Maryja, czczona jako Matka Boża od Gromnicy, otacza wiernych swoją macierzyńską opieką i wstawiennictwem, strzegąc ich serc, rodzin i domów mocą łaski, którą Bóg przez Nią zsyła.

Chrzest św.: przygotowanie i celebrowanie

Pierwszym sakramentem wtajemniczenia chrześcijańskiego jest Chrzest. Słowo „chrzest” pochodzi z języka greckiego, βαπτίζω (fon. *baptidzein*) i oznacza „zanurzać”. Sakrament Chrztu Świętego ustanowił Jezus Chrystus, a jego sprawowanie powierzył swojemu Kościołowi, gdy nakazał Apostołom: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im Chrztu w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.” (Mt 28,19).

Skutkiem Chrztu św. jest uwolnienie człowieka od grzechu pierworodnego i innych grzechów, udzielenie daru łaski uświęcającej, włączenie do wspólnoty Kościoła. Chrzest ponadto jest konieczny do zbawienia i jest bramą do przyjęcia innych sakramentów (bez Chrztu św. nie można ważnie przyjąć żadnego innego sakramentu).

W języku polskim wyznawców Chrystusa określamy jako chrześcijan, czyli tych, którzy przyjęli Chrzest. Fakt ten podkreśla ekumeniczny charakter Chrztu i wskazuje na to, że z jednej strony, sakrament ten jest podstawą naszej godności, dzieci

Bożych, a z drugiej strony, że łączy wszystkich chrześcijan niewidzialnymi więzami pokrewieństwa, tak iż stają się oni dla siebie w Chrystusie prawdziwymi braćmi i siostrami.

W Archidiecezji Przemyskiej sposób przygotowania się do przyjęcia Chrztu św. określają statuty synodalne zawarte w publikacji zatytułowanej: *Synod Archidiecezji Przemyskiej 1995-2000*.

Jakie więc kroki należy podjąć, aby ochrzcić dziecko? Oto kilka odpowiedzi wyliczonych w punktach:

- przed przyjściem do kancelarii należy wybrać matkę i ojca chrzestnego oraz znać ich dane: nazwisko i imię, stan cywilny, wiek, data i miejsce ślubu kościelnego, miejsce zamieszkania;

- przynajmniej jedno z rodziców udaje się do kancelarii parafialnej w godzinach jej urzędowania wraz ze świadectwem urodzenia dziecka wydanym przez USC;
- w kancelarii zostają spisane najważniejsze dane dziecka i rodziców oraz zostają ustalone szczegóły Chrztu. Zaleca się, aby przynajmniej jedno z imion nadawanych dziecku figurowało w wykazie świętych lub błogosławionych;
- rodzice, o ile nie mają przeszkód, chrzestni oraz rodzina i krewni powinni przed Chrztem skorzystać z Sakramentu Pokuty, by móc przyjąć Komunię św.

Według wytycznych Synodu Archidiecezji Przemyskiej rodzice dziecka i chrzestni winni być odpowiednio przygotowani do uczestniczenia w sakramencie chrztu. W tym celu powinni oni uczestniczyć w spotkaniach prowadzonych w parafii chrztu lub zamieszkania chrzestnych.

Kto może zostać rodzicem chrzestnym? Rodzicem chrzestnym może zostać osoba, która:

- ukończyła 16 rok życia,
- przyjęła sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego (Chrzest, Bierzmowanie i Eucharystia),
- nie żyje w związku niesakramentalnym, lub konkubinacie (bez ślubu „kościelnego”),
- nie jest obciążona karami kościelnymi (schizma, ekskomunika), albo jawnie występująca przeciwko prawdom wiary i zasadom moralności chrześcijańskiej,
- formalnie nie wystąpiła ze wspólnoty Kościoła,
- odznacza się życiem zgodnym z wiarą,
- kandydat na rodzica chrzestnego pochodzący z innej parafii winien przedstawić zaświadczenie, że jest wierzącym i praktykującym katolikiem.

Zadaniem chrzestnego jest nie tyle „rozpieszczanie” dziecka, ile wspomaganie rozwoju jego wiary. Powinna być to osoba bliska rodzinie dziecka, mająca z nią częste kontakty.

Według wytycznych Synodu Archidiecezji Przemyskiej o dopuszczeniu do Chrztu dzieci z rodzin religijnie obojętnych lub zaniedbanych, decyduje miejscowy proboszcz, mając na uwadze świętość sakramentu oraz zobowiązanie do wychowania w wierze dziecka ochrzczonego. Warunkiem Chrztu dziecka jest zadeklarowana wola (w trudniejszych przypadkach na piśmie) dająca uzasadnioną nadzieję katolickiego wychowania dziecka. W tym przypadku, szczególna odpowiedzialność za wychowanie dziecka spoczywa także na rodzicach chrzestnych.

Według wytycznych Synodu Archidiecezji Przemyskiej Chrzest winien się odbywać podczas niedzielnej Eucharystii, by cała wspólnota mogła brać udział w tym obrzędzie i aby

ukazać związek Chrztu i Eucharystii. W razie uzasadnianej konieczności Chrzest może mieć miejsce w innym czasie i być udzielany poza Mszą św. Zaleca się, aby rodzice, chrzestni czy inni bliscy przyjmujących Chrzest spełniali niektóre funkcje liturgiczne, jak np.: czytania, śpiew międzylekcyjny, wezwania modlitwy wiernych, przyniesienie darów ofiarnych.

Synod Archidiecezji Przemyskiej zaleca obchodzenie kolejnych rocznic Chrztu, w związku z dniem imienin. Szczególnym darem imieninowym, cenionym przez chrześcijan, jest wspólna modlitwa lub ofiarowanie Mszy świętej.

Jak dokonuje się Chrztu św. osób dorosłych? Za dorosłych w odniesieniu do Chrztu uważa się wszystkich, którzy ukończyli siedem lat życia i osiągnęli zdolność używania rozumu. O Chrzcie dorosłych, którzy ukończyli czternasty rok życia, kapłan powiadamia biskupa diecezjalnego, ażeby, jeśli uzna to za wskazane, sam udzielił Chrztu i Bierzmowania. Chrzest takich dorosłych odbywa się zasadniczo w Wigilię Paschalną, ale gdyby zaszła taka potrzeba można go udzielić także w innym czasie.

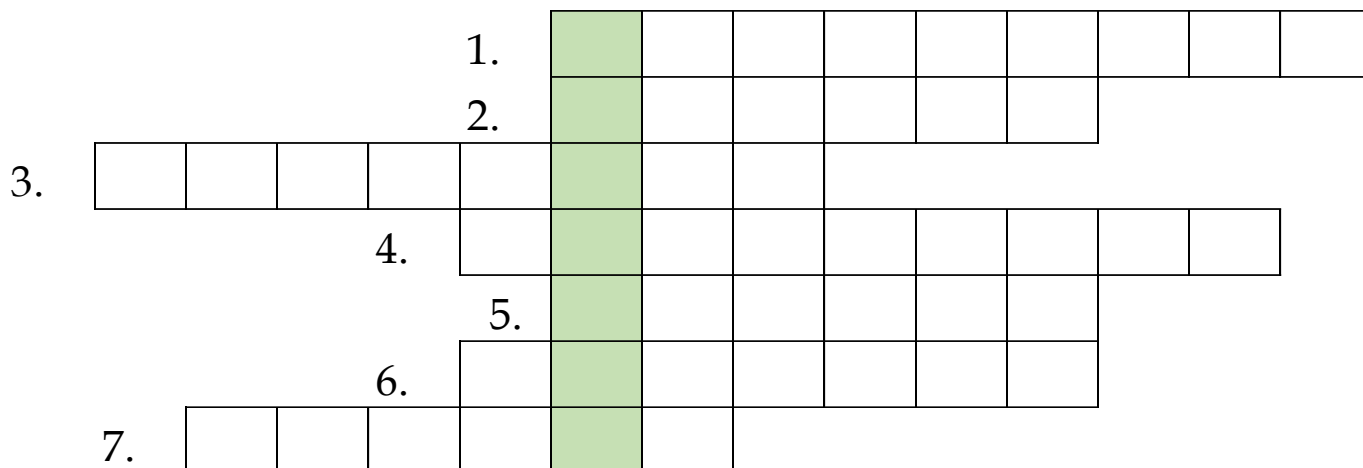
W wypadku niebezpieczeństwa śmierci dziecka lub dorosłego, Chrztu może udzielić każdy człowiek (nawet niewierzący) mający właściwą intencję: intencję czynienia tego, co czyni Kościół.

W niebezpieczeństwie bliskiej śmierci wystarczy, aby udzielający Chrztu polał osobę wodą, wymawiając równocześnie zwykłą formułę: „(wymienić imię) ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”. Wypada, aby udzielający Chrztu czynił to w miarę możliwości w obecności jednego lub dwóch świadków. Po tak udzielonym Chrzcie trzeba zawiadomić księdza lub kapelana, aby odnotował ten fakt w Księdze Chrzta. W przypadku wyzdrowienia osoby ochrzczonej, należy prosić księdza o dopełnienie obrzędu Chrztu św. o namaszczeniu Krzyżmem św.

Opracował: ks. Bogusław Gut

Krzyżówka

1. Miejsce ofiarowania Jezusa
2. Dokończ przysłowie: "Gdy w Gromniczną z dachów ciecze, to się zima długo"
3. Świeca poświęcana 2 lutego 2026 r.
4. Inna nazwa Święta Matki Bożej Gromnicznej to Święto Ofiarowania.....
5. Zwierzę, przed którym według ludowych wierzeń chroniła gromnica
6. Towarzyszy zapalonej świecy
7. Prorok, który rozpoznał Mesjasza

Opracowała: Patrycja Oziębło

Przepisy kulinarne

Pączki

Składniki:

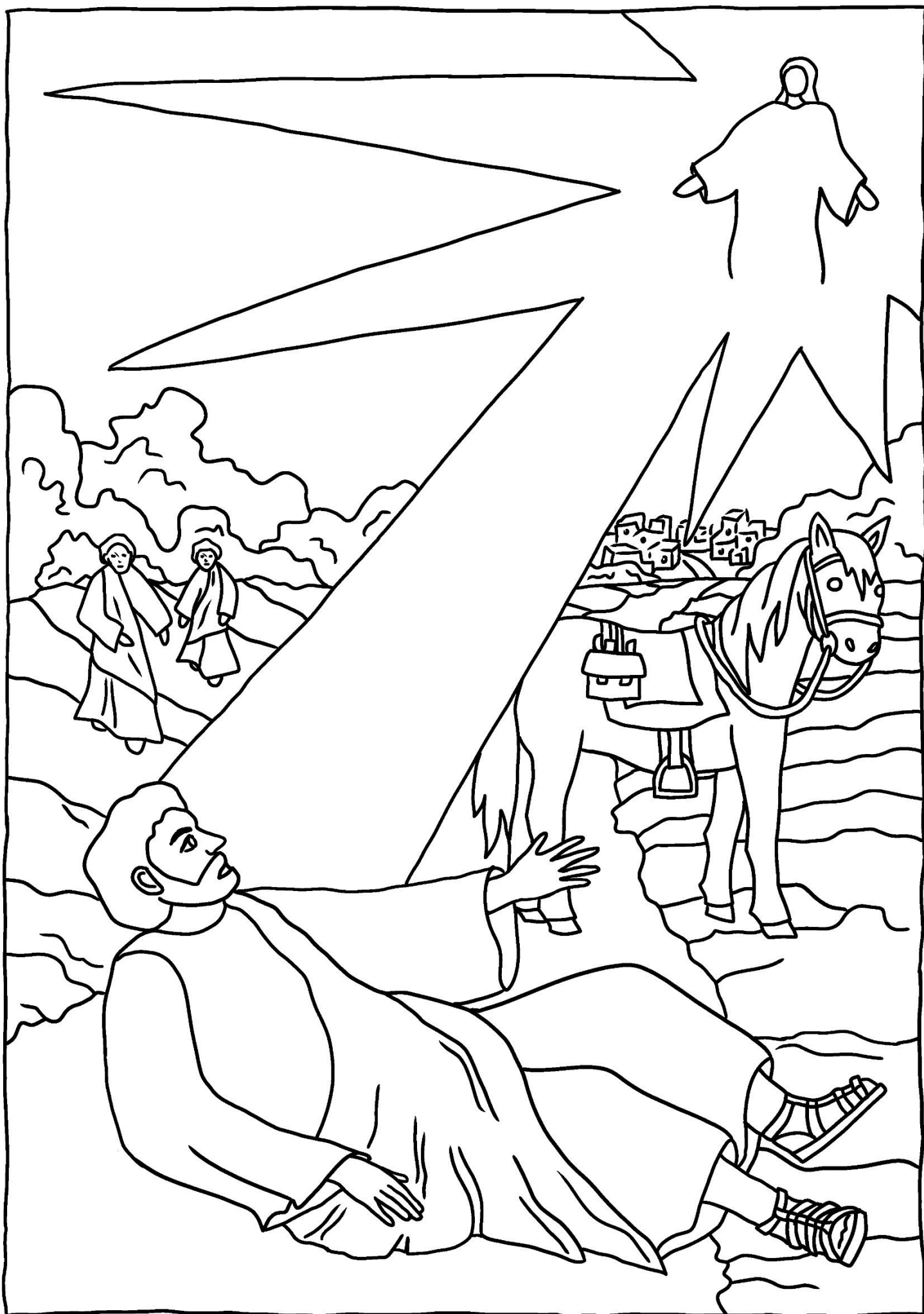
- 2 kg mąki pszennej
- 20 dag drożdży
- 30 dag masła
- 30-40 dag cukru kryształu
- 1 łyżka soli
- 15 żółtek
- ½ l mleka (ok.)
- ½ szklanki spirytusu
- tłuszcz do smażenia
- cukier puder do posypania
- marmolada (dżem lub konfitura) najlepiej z dodatkiem róży

Wykonanie:

Wsypać mąkę do miski, zrobić wgłębienie, wkruszyć drożdże, dodać 2 łyżki cukru i niewielką ilość letniego mleka. Zarobić rozczyń o konsystencji gęstej śmietany. Pozostawić do wyrośnięcia. Gdy wyrośnie, dodać roztrzepane żółtka z cukrem i sól. Wyrabiać ręką, dodając mleko w miarę potrzeby. Dalej, nie przerywając wyrabiania, dodać roztopiony tłuszcz i spirytus. Wyrabianie należy zakończyć, gdy ciasto jest gładkie, lśniące i odchodzi od ręki i naczynia. Pozostawić przykryte w ciepłym miejscu w celu wyrośnięcia. Następnie wyrośnięte ciasto rozwałkować na grubość ok. ½ cm. Foremką lub szklanką wykrawać krążki o średnicy ok. 5 cm. Na środek każdego krążka położyć nadzienie (marmoladę, dżem lub konfiturę), przykryć drugim krążkiem i dokładnie zlepić brzegi. Powtórnie wykrawać pączki foremką lub szklanką. Ułożyć pączki na posypanej mąką stolnicy (deseczce) w odpowiednich odstępach. Przykryć czystą ściereczką i pozostawić do ponownego wyrośnięcia. Wyrośnięte pączki wrzucać na rozgrzany tłuszcz wierzchnią stroną i smażyć powoli pod przykryciem, aby ciasto równomiernie wyrosło. Po przewróceniu na drugą stronę należy smażyć pączki bardzo wolno i bez przykrycia. Usmażone pączki wyjąć z tłuszczu łyżką cedzakową i przestudzone posypać cukrem pudrem.

UWAGA: składniki ciasta drożdżowego z którego przygotowuje się pączki, koniecznie powinny mieć odpowiednią temperaturę (ok. 20°C), nawet jaja należy roztrzepać na parze. W pomieszczeniu również powinno być ciepło bez przeciągów.

Wystrój kościoła na Święta Bożego Narodzenia w 2025r.

*Wygrana szopka w konkursie
szopek Bożonarodzeniowych*

„Magnificat”. Czasopismo parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy
w Pełkiniach-Wygarkach.

Redaktor naczelny: ks. Bogusław Gut
Skład i łamanie tekstu: Paulina Czereba